

ANNELY PEEBO:

olen pidanud tippu jõudmise nimel paljust loobuma

ERIKA KIRPU PINGED JA ÄREVUS

Närvid on võistluste ajal täiesti läbi ja raske on end kontrollida, ütleb MM-il pronksi saanud vehkleja

TANEL PADAR UNISTAB POEESIAST

Vohav realism kipub maailmast romantikat ära sööma, muretseb muusik

MIKS ME END TÄTOVEERIME?

Entusiastid räägivad, mida kehale kantud kunst neile annab

9 772228 226012 >

NR 31 (94)
2. august 2014
Hind 1.40

Annely Peebo:

käes on eluetapp, kus maitsta raske töö magusaid vilju

Kakskümmend aastat Viinis elanud Annely Peebo peab end väga õnnelikuks, sest on suutnud ühitada artistielu ja kahele pojale emaks olemise.

Lõppenud Saaremaa ooperipäevade oodatuid kontsert oli kahtlemata Alexela ooperigala, kus teiste tippsolistide kõrval astus sädelevas punases kleidis üles edukaim eesti naisooperilaulja Annely Peebo (42). Annely osales Saaremaa ooperipäevadel kolmandat korda ja ikka koos perega. Austerlasest elukaaslane Sascha Günthner (37) ning pojad Leon Tristan (8) ja Lauri Lennox (5) nautisid saarel elades Georg Otsa spaa mõnusid ja käisid ema toetamas ka Kuussaare Kultuurivaras toimunud sooloõhtul, kus Annely esitas mustlaslaule.

Ingrid Veidenberg
ingrid.veidenberg@lehed.ee

Esitasid Saaremaa ooperipäevadel mustlaslaulude kava. Artisti elu näebki ju välja nagu mustlasel: lõputu reisimine, aina uued paigad ja ööbimiskohad ning pidev kohvri pakkimine. Väsitav? Elasin terve juunikuu tõelist mustlaseelu, esinedes ja puhates Uus-Meremaal, Austraalias, Dubais, Londonis, Saksamaal. Jõudsin ka Monacosse. Tulin reiside vahepeal koju kõigest paariks päevaks ja see oligi liiga ränk periood. Seda enam, et Uus-Meremaal ja Austraalias oli talv, päeval vaevu kümme kraadi sooja ja tuuline. Õhuke sullejope oli kogu aeg

maga tuttavaks saada," täiendab Annely.) Meil on väga aktiivsed vanaisad ja mees-
tel on omavahel nagunii lihtsam. Kõik oskavad imehästi süüa teha ja poiste eest hoolitseda. Minu isa saab juba hästi saksa keeles hakkama, ta on ajaga keele peaaegu selgeks õppinud ja kui midagi keerulisemat ette tulebki, siis poisid tõlgivad. Olen väga õnnelik, et mul on nii usaldusväärne mees. Sellepärast ei muretse ma sõitude ajal koduse elu pärast üldse. Kui nad mulle kolmekesi lennujama vastu tulevad, on kõik nagu oreliviled reas, šikilt riides, igatüüli oma pikkusele

Vallatu Eesti suvi: Annely Peebo poegade Leon Tristani (vasakul) ja Lauri Lennoxiga Pärnu rannas

Foto: Ilmar Saabas

Lõppenud Saaremaa ooperipäevade oodatumi kontsert oli kahtlemata Alexela ooperigala, kus teiste tippsolistide kõrval astus sädelevas punases kleidis üles edukaim eesti naisooperilaulja Annely Peebo (42). Annely osales Saaremaa ooperipäevadel kolmandat korda ja ikka koos perega. Austerlasest elukaaslane Sascha Günthner (37) ning pojad Leon Tristan (8) ja Lauri Lennox (5) nautisid saarel elades Georg Otsa spaa mõnusid ja käisid ema toetamas ka Kuressaare Kultuurivaras toimunud sooloõhtul, kus Annely esitas mustlaslaule. Pärast suurepärase ooperigalat, kus 2000-pealine publik aplodeeris esinejatele püsti seistes, nautis Annely Peebo esinemisjärgset piduõhtut kuursaali kõrvale püstitatud valges telgis, mis ooperipäevade ajaks oli nimetatud Opera Royaliks. Inimesed tulid, pistisid igal sammul sõbralikkust kiirgavale ooperistaarile kääre pihku ja ütlesid häid sõnu. Pole siis ime, et intervjuu jaoks me Saaremaa emotsionaalses suhtlemismaratonis võimalust ei leidnudki. Kohtume pikemaks vestluseks hoopis paar päeva hiljem Pärnu rannas vastavalt Hedon spaa terrassil, kuhu Annely tuleb koos poegadega.

Sascha Günthner sõitis eelmisel päeval Austriasse tagasi töösasu ajama ja Annely puhkab poistega Eestimaal veel nädala. Nad on just jõudnud tagasi Lottemaal ja pärast Pärnuga tutvumist ootab ees pikk Eesti turnee, kus käiakse läbi nii palju sugulasi ja sõpru, kui aeg ja olud võimaldavad. Leon ja Lauri näevad välja ehtsad linalaksed eesti poisid, aga temperamenti ja pealehakkamist jagub neil mitme eest. Meie vestluse jooksul jõuavad nad käia mere ääres liivaga mängimas, rannas võrkpalli tagumas, naaberlaura lastega elektriautoga sõitmas ja hiljem nendega koos mängimas. Unustamata end aegajalt turgutada (jooksu pealt ja kiirete ampudega) koorese singipastaga. Kaugele on näha, et poiste energiat ja hooget emalikult taltsutada püüdev Annely on õnnelik ja rahul. Ta on saanud kõik, millest on unistanud. Mismoodi ja mida ohvriks tuues, sellest juttu teemegi.

Ingrid Veidenberg
 ingrid.veidenberg@lehed.ee

Esitasid Saaremaa ooperipäevadel mustlaslaulude kava. Artisti elu näebki ju välja nagu mustlasele: lõputu reisimine, aina uued paigad ja ööbimiskohad ning pidev kohvri pakkimine. Väsitav?

Elasin terve juunikuu tõelist mustlaseelu, esinedes ja puhates Uus-Meremaal, Austraalias, Dubais, Londonis, Saksamaal. Jõudsin ka Monacosse. Tulin reiside vahepeal koju kõigest paariks päevaks ja see oligi liiga ränk periood. Seda enam, et Uus-Meremaal ja Austraalias oli talv, päeval vaevu kümme kraadi sooja ja tuuline. Õhuke sullejope oli kogu aeg seljas, et mitte külmetuda. Kutsuja maksub küll alati üle ookeani lennud äriklassis, ent pikad lennud ja ajavahed on ikka väga väsitavad. Istusin pea kogu lennu Londonist Uus-Meremaale maskis, sellessamas, mida kasutavad arstid. Mask hoiab lennureisi ajal niiskust, sest lauljale ei ole midagi hullemat, kui et kurk ja hingetoru ära kuivavad. Pruugib lennukis olla üksainus haige inimene, kui pisikud su kinni püüavad. Risk, et pärast pikka lendu olen kohale jõudes haige, on liiga suur. Kõik läks aga hästi ja praegu teenigi poistega kaotatud aega tasa, pühendan neile kogu oma aja ja energia, millest nad kevadel ilma jäid.

Kuidas mehed omapäi, ilma emata nii pikalt hakkama said?

Meil oli majas korraga viis meest – kaks vanaisa tulid ka abiks. (Rannast lauda tagasi jõudnud viiene Lauri püüab seletada ema jutut vahele midagi eesti-saksa segakeeles. Annely manitseb poega:

AIAINIMENE

Mul on ka oma Viini kodu aeda istutatud sõstrad, õuna- ja kirsipuud, sest see käib asja juurde.

kui sa tahad eesti keeles rääkida, pead enne rahulikult mõtlema, mis sa ütled. Selgub, et Lauri tahab rääkida vanaemadest. Annely „tõlgib“: üks vanaema, mehe ema on meil surnud ja teine elab Eestis Võhmas. Käisime reisi alguses külas minu emal ja ka vanaemal ehk poiste vanavanaemal, kes saab 96-aastaseks. „Igal lapsel seda rõõmu ei ole, et vanavane-

maga tuttavaks saada,“ täiendab Annely.) Meil on väga aktiivsed vanaisad ja mees- tel on omavahel nagunii lihtsam. Kõik oskavad imehästi süüa teha ja poiste eest hoolitseda. Minu isa saab juba hästi saksa keeles hakkama, ta on ajaga keele peaaegu selgeks õppinud ja kui midagi keerulisemat ette tulebki, siis poisid tõlgivad. Olen väga õnnelik, et mul on nii usaldusväärne mees. Sellepärast ei muretse ma sõitute ajal koduse elu pärast üldse. Kui nad mulle kolmekesi lennujama vastu tulevad, on kõik nagu oreliviled reas, šikilt riides, igaühel oma pikkusele vastav roos peos. Mu mees on vana-kooli-inimene, kes armastab romantikat ja esteetikat. Olen oma varasemas suhtes kogenud, et kaks artisti perre ei mahu, sellepärast olen väga õnnelik, et mu mees on teise ala inimene. (Sascha tegeleb kin- nisvaraga – I. V.)

Kas su mees on leppinud kuulsusega, mis särava ooperistaariga kaasas käib?

Ta on selle üle pigem õnnelik. Ta on väga enesekindel ja tasakaalus, tal ei ole sel- liseid komplekse, et peab naisega kuul- suse või võimu pärast võitlema. Ta nau- dib seda, mida ma teen. Ning kui ta peab pärast kontserti pool tundi ootama, kuni annan fännidele autogramme, teeb ta seda viisakalt ja seal ei tule kunagi üht- ki halvustavat kommentaari. Ta saab asja- dest õigesti aru. Sascha käib alati vaata- mas kontserte ja etendusi, mis on mul- le olulised.

Kuidas oma poegi kasvatad, et neist saaksid sama väarikad vana-kooli-mehed?

Austria on aristokraatliku hoiakuga riik. Veel tänapäevalgi armastavad mehed seal ballidel kaabut kergitada. Elementaarne viisakus peab olema nagu aamen kirikus ja mu mees on selles väga järjekindel. Mees avab naisele ukse ja pakub istet. Lapsi õpetatakse maast madalast resto- ranis ilusti sööma, salvrätik olgu süües alati süles. Kui lahkutakse lauast, öeldak- se aitäh. Kõik sellised pisikesed asjad, mis teevad mehest härrasmehe. Kuni sel- leni, et kui mu mehed hommikul üles ärkavad, teevad nad kõik kolmekesi

Vallatu Eesti suvi: Annely Peebo poegade Leon Tristani (vasakul) ja Lauri Lennoxiga Pärnu rannas

hommikuvõimlemist ja kätekõverdusi. (Annely küsib kõrval isukalt pastat söövalt Laurilt, kui mitu kätekõverdust ta koos issi ja vennaga hommikuti teeb. Lauri vastab: kaks korda kümme. Annely: Leon teeb neid juba viiskümmend.)

Kuidas on lood poiste eesti keelega? On see neile raske?

Pea ise olema järjekindel. Räägin poega- dega ainult eesti keeles. Kui Leon õppis keele lihtsamalt ära, siis Lauriga tuleb veel tegeleda. Minu jaoks ei ole see üldse teema, et lapsed ei õpi eesti keelt. Minu vanemad, vend ja sugulased elavad siin. Saan aru, et maailma mastaabis on see keel väike ja mitte määrav, ent see on emakeel ja mulle on tähtis, et lapsed tule- vikus oma sugulastega suhelda saaksid. Olen neile öelnud, et kunagi olete mul- le tänulikud, et seda keelt õppisite, sest Eestis on nii ilusad tüdrukud.

Oled elanud Viinis 20 aastat. Mida see aeg on sulle õpetanud?

Viin on saanud selle ajaga metropoliks. Kui mina sinna läksin, sellist rahvuste kokkutulekut ei olnud, igal pool suhel- di ainult saksa keeles. Nüüd on kõik kee- led ka ülikoolides esindatud. Idablokist tulemine oli veel eriti raske, sest saksa

keele ja eluoluga kohaneda oli keeruline. Elus mängib suurt rolli saatus: milliste inimestega sa mingil eluhetkel kokku saad. Minu soov ei olnud jääda Austriasse elama, vaid minna ainult õppima. Aga et sain kohe teatrisse kaheaastase lepingu, oli uskumatu lugu ka meie ülikoolis (Annely õppis Viini muusikakõrgkoolis kammer- ja ooperilaulu – I. V.). Austerlased armastavad tiitleid ja kui sul on juba mingeidki saavutusi, võetakse sind kergemini omaks. Istusin päevade viisi teatris, vaatasin ja õppisin, kuidas nad oma tööd teevad. Õppisin ka keeli ja ajalugu, et olla kursis teemadega, millest laulan. Külma vette hüppamisi oli äärmiselt palju. Ooperilauljana võoral maal läbilõmimine on igas mõttes ekstreemsus, sest nii palju on ebakindlust tekitavaid asju. Hääl saab aga olla balansis ainult siis, kui oled ise tasakaalus. Õnneks on mulle antud selline närvikava, et ma ei lähe stressi ja pabinasse, vaid naudin laval olekut.

Mida pead iseenda tugevusteks, et just sul õnnestus läbi lüüa?

Tänapäeval otsitakse paketti. Lihtsalt ilusasti laulmisest ei piisa, see on loomulik nähtus. Otsitakse isiksust, kes näeb hea välja, kel on näitlemisoskus ja ka muu elukogemus. Mul on hea närvikava ja

lavaline karisma. Mulle on tihti öeldud, et kui tulen lavale, täidan lava ära. Näiteks Carmenit mängides, kus on korraga laval kakssada inimest ja palju ilusaid naisi ilusates riietes, kõik ühesuguste tumedate juustega, paistan ma silma. See nõuab aga hästi palju energiat ja avatust. Sest kui sa ennast ei ava, ei suuda sa inimesi ka emotsionaalselt puudutada. Mulle on alati meeldinud näidelda. Kindlasti on läbilõögile aidanud kaasa ka hääleliik, sest metsosopranile kirjutatud repertuaar on mitmekesisem ja magusam. Kindlasti on oluline, et naudin seda, mida teen. Isegi kui on väga raske. Iga mu päev algab nullist ja ainult ajaga õpid end viima teatud tasemele. Neid päevi, kus tunnen, et hääl on väga heas vormis lahti laulmatagi, on aastas ehk kümme, aga just neil päevil pole tavaliselt ühtki kontserti. Muidu on alatasa mingi mure, kas ei ole piisavalt maganud või pole jõudnud süüa või olen lihtsalt igapäevaelust väsinud. Lavale minnes tuleb see kõik unustada, sügavalt sisse hingata ja leida endas sisemine tasakaal.

Kui suur tähtsus on läbilõögis õigete inimeste tundmisel?

Kindlasti mängib edus kaasa õnn ja dirigentide ning agentuuride eelistused.

Annely läbilõögi kolm eeldust

- 1. Tahe. Sa pead väga tahtma kuhuigi jõuda ja teekonda sinna väga nautima.**
- 2. Tugev närvikava. See aitab elus edasi, ei lase segajatel ja kadestajatel sind endast välja viia ega valitud teelt kõigutada.**
- 3. Anne. Ole tänuolik ande eest, aga ära unusta, et peale looduselt saadu tuleb sul endal siiski palju tööd teha.**

Artisti elu ei ole kunagi lihtne olnud, tänapäeval võitleb igauks oma eksistentsi eest. Tean palju häid lauljaid, kes ei tea, mille eest homme piima osta, sest tööd lihtsalt pole, teatreid pannakse järjest kinni. Itaalias on kõik väikelinnateatrid kinni pandud, ka Hispaanias ja Kreekas on finantsprobleemid. Kultuur on ju esimene, mille pealt kokku hoitakse. Majaan-sambleid, kus muusikud on tööl pikaajaliste lepingutega, enam peaaegu ei ole, kõik esinejad tuuakse lavastustesse projekti põhjal. Ainult Aasia on kuum koht, kus käia, seal veel majandus ja kultuur õitseb. Kui vaatan massilist hulka klassikalise laulu õppijaid üle maailma, siis teeb see kurvaks: kas neile kõigile jätkub tööd? Väga palju häid lauljaid on juurde tulnud, tehniliselt on muutunud kõik perfektsemaks, aga tööd on jäänud palju vähemaks. Neil, kes on jäänud sõelale – kelle hulka õnneks minagi kuulun –, on aga palju tegemist.

Kas sõelal püsimine on ka põhjus, miks sa väikeste laste emana nii palju töötad ja nii palju pakkumisi vastu võtad?

Kui sa rongist maha jääd, siis jäädkki maha. Olen terve elu tahtnud kuldset keskteed, oma tööd ja ka peret. Ma ei taha jätta oma karjääri, sest olen selleks

juba lapsest saadik liiga palju investeerinud – kõik need muusikakoolid ja muust elust loobumised, ma pole saanud nii palju väljas mängida, sporti teha ja tantsida kui teised minuealised. Ma ei ihalda ka tippkarjääri, sest olen näinud sellist elu kõrvalt ja seda haletsenud. Kui palju jääb tipus olijail elunaudingut puudu! Paljud loobuvad pere loomisest. Kui inimene teadlikult ei taha lapsi, on see mõistetav. Aga mitmed ütlevad, et nad lihtsalt ei saa sellest ringist välja. Kui ükskord 50 ette kukub, on nad kibestunud ja kurjad, sest neil on elus nii palju puudu. Vanemad kolleegid on mulle öelnud, et olen õigesti teinud. Kuigi artistiametis pere loomine on olnud keeruline ülesanne.

Sa tead täpselt, mis tunne on kahenädalase imiku kõrvalt suurele lavale ooperiaariat laulma minna, nagu tegid pärast teise lapse sündi Milano Teatro La Scalas?

Varem mõtlesin, et selline asi ei ole võimalik. Aga ju ma siis olen selline *powerfrau*. Mu mees ütleb ka, et kui midagi ette võtan, siis hammustan selle läbi. Mees võttis kaks nädalat vabaks ja oli minu-ga Milanos kaasas, sec oli imetore reis. Miski ei ole jäänud tegemata. Lapsed on olnud alati meie juures ja saanud palju

armastust. Naised kipuvad tihtilugu asju üle mõtlema. Esimese poja kõrvalt hakkasin laulma kaks kuud pärast tema sündi, Austria seadused ei lubanud varem laulda. Kahjuks või õnneks olen perfektsionist, tahan kõike hästi teha. Olin 15-aastane, kui tulin kodust ära Tallinna muusikakeskkooli õppima. Sain varakult tõelise elu maitse suhu. Pidin ise süüa tegema, pesu pesema ja enda cest hoolitsema. Eks see kõik on teinud mind tugevaks. Sellist emahotelli, kus lapsed elavad kodus vanemate tiiva all ka ülikoolis käimise ajal, ei ole mul olnud.

Sinu lapsed kasvavad sootuks teistes tingimustes, neil on olemas kõik, millest üks laps võib unistada – isikliku jalgpalliväljaku ja ujumisbasseinini välja.

Ja neile ei saa seda ette heita. Nad kasvavad tõesti suures majas, kus ujumisbassein on ukse ees ja jalgpallimuru maja kõrval, ning nad naudivad seda. Ma ei saa neile öelda, et neil on liiga hea elu, sest oleme ise selle elu neile pakkunud. Oleme õnneks mõlemad mehega konservatiivse mõtlemisega. Igal asjal on ju oma hind. Meil käib küll koristaja, aga oma tuba koristavad ka poisid. Kui on vaja prügikott välja viia, siis nad teevad seda. Kui nad söögilauast tõusevad, viivad oma taldriku kööki ja panevad ise nõudepesumasinasse. Neil on oma režiim ja nad teavad väga hästi, et peavad elus ise hakkama saama. Nad tajuvad seda ise ka, sest mind pole vahel nädalate viisi kodus. Naabrid ütlevad tihtilugu, et kui kellelegi issiorden anda, siis peaks selle saama minu mees. Ta tahab isa olla, jaksab poistega tegeleda ja tal on väga õiged kasvatuspõhimõtted. Ses suhtes on mul tõesti imehästi läinud.

Mainisid, et hääl ei olegi ooperilaulja puhul enam kõige olulisem, et samavõrra palju loeb kogu isiksus ja kindlasti ka välimus. Tegin hiljuti intervjuu Pariisi ooperistaaride agendiga, kes mainis, et paksude artistide aeg on jäädavalt läbi. Tööd saavad ainult need, kel on ka pee-

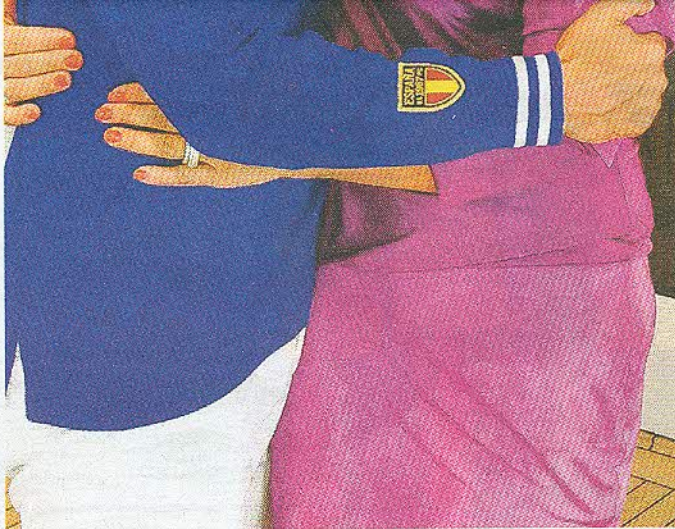
seada. Kui nad soogilauast tousevad, viivad oma taldriku kõõki ja panevad ise nõudepesumasinasse. Neil on oma režiim ja nad teavad väga hästi, et peavad elus ise hakkama saama. Nad tajuvad seda ise ka, sest mind pole vahel nädalate viisi kodus. Naabrid ütlevad tihtilugu, et kui kellelegi issiorden anda, siis peaks selle saama minu mees. Ta tahab isa olla, jaksab poistega tegeleda ja tal on väga õiged kasvatuspõhimõtted. Ses suhtes on mul tõesti imehästi läinud.

Mainisid, et hääl ei olegi ooperilaulja puhul enam kõige olulisem, et samavõrra palju loeb kogu isiksus ja kindlasti ka välimus. Tegin hiljuti intervjuu Pariisi ooperistaaride agendiga, kes mainis, et paksude artistide aeg on jäädavalt läbi. Tööd saavad ainult need, kel on ka peenike piht. Kas oled sellist suhtumist ise omal nahal tundnud?

Jah, sellist asja enam ei ole, et korpulentne daam seisab laval samba taga ja laulab (teeb kõrget ooperihäält): „Sa mind praegu ei näe...“ (Naerab.) Toon näite „Carmenist“, mida peetakse üheks mu paraadrolliks. Füüsiline koormus laval on nii suur, et tüse ei peaks sellele vastu. Toolid lendavad, mind tõmmatakse juustest ja visatakse maha, pean naistega võitlema, ajalad taeva poole püsti. Füüsilist koormust on laval väga palju! Kui hakkad pipardama ega ole nõus kõike tegema, oledki väljas.

Kuidas on palgaline töö ooperiteatris võimaldanud sul käia laias maailmas kontserte andmas?

Olen lepinguga tööl Viini Rahvaopera (Volksooper), kus laulan keskeltläbi 25 öhtut aastas, ülejäänud aeg on mul vaba. Sellist luksust saavad lubada inimesed, kes on saavutanud teatud staatus ja on seal majas kaua olnud. Mulle meeldib, et mul on oma publik. Kui küsid, miks ma ei ole tahtnud minna tööle Viini Riigiooperisse, siis see võimalus on mul olnud, olen seal ka laulnud, aga põhjus on sealses korras. Kui oled seal teatris lepinguline, oled kinnitatud teise koosseisuna pea igale teisele oma hääleliigi rollile. Mis tähendab, et sa ei tohi linnast lahkuda, pead olema kogu aeg valmis, et sind võidakse etendusse kutsuda. Kui samal ajal tuleb mujalt teisi pakumisi, ei saa sa neid vastu võtta. Mulle on aga kontserditegevus väga tähtis, esinen

kontserdikavades üle maailma ja sellesse ringi sisse saada on äärmiselt keeruline.

Kuidas sul see õnnestus?

Kõige paremad agendid on dirigendid. Kui sa neile meeldid ja teed head tööd, küsivad nad sind endaga kaasa ka mujale. Üksainus agentuur ei täida naljalt tänapäeval artisti kalendrit ära, sest see äri on läinud nii raskeks. Mind vahendab üks agentuur Saksamaal, teine Itaalias ja kolmas Aasias. Võtan oma tööd rahulikult, sest mul on Viinis oma maja ja publik, laulan seal väga häid rolle. Peale selle saan vabakutselisena palju ringi rännata, laulda kammermuusikat, osaleda ooperigaladel ja teha kasvõi mustlasmuusikat. Tore on see, et leiame teatris alati

■ HINNANGUD

Eesti mees mõõdab naist sentimeetrites, pekid siin ja pekid seal, Kogu aeg käib mingi võrdlemine.

lahenduse, kui on vaja näiteks kaks nädalat New Yorgis kontserte anda. Vaheldusrikas programm ja värviline maailm on minu jaoks oluline.

Oled saanud Viinis elatud aja jooksul sealses kõrgseltskonnas tuntuks. Sind tuntakse tänaval ära ja ajakirjad panevad sind oma esikaantele. Aristokraatlikus ja konservatiivses riigis on see väljastpoolt tulijale ju midagi erakordset? Olen tõesti pääsenud põnevatesse selts-

Annely Peebo ja tema austerlastest elukaaslase Sascha Günthner, kes armus Annelysse esimesest silmapilgust, kui tuli kinnisvaraagendina üle vaatama korterit, kus Annely külas oli.

kondadesse. Artistil pole tavaliselt võimalust ja ka põhjust lävida näiteks poliitilistes ringkondades. Kui Austria tahtis saada enesele 2011. aasta taliolümpiamänge ning võistles Lõuna-Korea ja Kanadaga, modereerisin Austria delegatsiooni otsustuskomitee ees. Olin ainsa naisterahvana ühes meeskonnas peaministri, Salzburgi linnapea ja teiste tipp-poliitikutega. Olen esinenud sündmustel, mis on olnud Austria riigile olulised. Tänu sellele olen sattunud väga huvitavatesse ringkondadesse, kus on tekkinud isiklikud suhted nimekate ja positsioonikate inimestega. Laulsin ka kadunud paavsti Johannes Pauluse 25 aasta tööjuubelile pühendatud kontserdil.

Austria *high society* maailmas on ukсед avatud, saan alati matseid suurtele avauuritustele ja festivalidele, mind on kutsutud osalema ka Austria „Tantsud tähtedega“ saatesse. Selles osalemise otsust ei ole ma oma tööprojekti-de tõttu veel langetanud, aga üks nais...

Sinu nime maininud eestlastele on Viinis isegi uksi avatud, olen ma kuulnud. Üks eesti abielupaar käis hiljuti Viinis ja tahtis naisele peatäna butiigi vaateaknalt kleiti osta, aga neile öeldi, et see kleit ei ole müügiks, kuna see võetakse vaateaknalt maha alles mitme nädala pärast. Kui see jutt minuni jõudis, küsisin, mis disaineriga on tegu. Selgus, et tunnen teda isiklikult. Helistasin talle ja ütlesin, et seda kleiti on väga vaja. Kui abielupaar poodi kleidile järele läks, öel-

di naeratades: oleksite võinud kohe mainida Annely Peebo nime. Olen kuulnud, et kui eestlased siin kunstigaleriides käivad ja neilt küsitakse, mis keel see on, mida nad räägivad, öeldakse alati: meil on siin ka üks inimene Eestist, Annely Peebo. Tundub, et teadmine on olemas, aga ma ei tähtsusta seda enda jaoks üle. Teen täpselt samamoodi tööd nagu iga teine, kuigi minu töö on avalik. Võib-olla on põhjus selles, et olen loomult avatud, hoian ümberkaudseid inimesi ja sõprussuhteid. Paljud põnevad inimesed on osalenud ka meil kodus õhtusöökidel.

Kui võrdled Eestit ja Austriat, siis mis on sarnast, mis erinevat?

Austria ei erinegi Eestist väga. Meil on sarnane söögitraditsioon. Meie rahvustoidud on sarnased. Artistile on muidugi metropoli asukoht väga tähtis. Oluline on, et sind kuulatakse ja nähakse. Viinis saab mõne tunniga igale poole Euroopasse. Eesti suur miinus on asukoht keskest eemal. Siin on nii palju häid lauljaid ja instrumentaliste, aga muu maailm neid lihtsalt ei kuule ega näe. Eesti koolis on võõrkeele õpe kooliprogrammis intensiivselt sees, Austria koolis on aga inglise keele õpe kesine. Pean selle poistele lisateenusena juurde ostma. Erinev on ka see, et Eestis on lasteaedades tunnid, näiteks õpetatakse juba kaheaastaseid valgusfoori tundma, aga Austria lasteaias ei tohi lapsi õpetada, sest see on mänguaeg. Süsteem on hoopis teistsugune. Austrias on jälle teisi toredaid traditsioo-

Foto: Erakogu / Iinar Saabas

Tuntuim roll – Carmen

Metsosopran Annely Peebo on lõpetanud Tallinna muusikakeskkooli koorijuhtimise erialal ja Viini muusikakõrgkooli ooperi- ja kammerlauljana.

- Laulnud aastail 1990–1994 Eesti filharmonia kammerkooris.
- 1997. aastal debüteeris Viini riigiooperis.

On esinenud nimekates ooperimajades:

- Teatro La Scala (Milano),
- Teatro San Carlo (Napoli),
- Teatro Carlo Felice (Genova),
- Teatro Regio (Torino),
- Viini Riigiooper
- Viini Rahvaoper jm.

Tähelepanuväärsemad ooperiroolid:

- Carmen ja Mercedes (Bizet' „Carmen”),
- Angelina (Rossini „Tuhkatriinu”),
- Rosina (Rossini „Sevilla habemeajaja”),
- Hermia (Britteni „Suveöö unenägu”),
- Dorabella (Mozarti „Cosi fan tutte”),
- Cherubina (Mozarti „Figaro pulm”),
- Donna Elvira (Mozarti „Don Giovanni”)

■ TIPPUDEST

Ma ei ihalda tippkarjääri, sest olen näinud sellist elu kõrvalt ja seda haletsenud. Kui palju jääb tipus olijail elunaudingut puudu!

si õpetada, mõnes agentuuris tööd leida, olla kunstiline juht või soovitaja. Minu suur hobi on sisekujundus, claksin end selles vallas vabal ajal välja. Seda juba tegelikult teengi tuttavatele ja sõpradele vahel nõu andes ja majasid kujundades. Nii et kui vaja, löikan juukseid, kui vaja, küpsetan torte, kui vaja, kujundan kodusid. Aga seda ei teeks ma raha pärast, see on pigem hobi.

Kas oled suutnud oma vanaduspõlve materiaalselt kindlustada?

Kui nii pikalt on juba tööd tehtud, siis muidugi on põhi all. Aga palju aastaid on vaja veel tööd teha. Ehitasime suure maja Klosterneuburgi, mis on 12 minuti autosõidu kaugusel Viini kesklinnast. See on väga nõutud kant täielikus roheluses, viinamarjanõlvadega kaetud alal. Kõik nõlvad kuuluvad kloostrile, kes on andnud väikese ala eramajadele. Seal elavad paljud maailmakuulsad lauljad ja dirigendid, üks mu naabritest on näiteks kuulsa saksa metsosopran Christa Ludwig. Seal on väga raske krunti saada, sest keegi neid ei müü, kõik pärandavad edasi oma lastele. Meil oli lihtsalt õnnelik juhus. Kolme minuti kaugusel on suur spordi- ja vaba aja keskus koos tennise- ja jalgpalliväljakutega.

Meil ei ole kummalgi vanematelt suurt pärandust loota. Kõik, mis meil on, oleme ise teinud ja ise saavutanud.

Tunned sa vahel hirmu vananemise ees?

(Naeru lõkerdades.) Mingi aeg pead tõesti otsustama, kas ilus nägu või ilus pepu. Väga saleda inimese nägu on alati kortsulisem. See on küll naljajutt, aga tegelikult on ju ka nii. Täidlastel on siledam ja säravam nägu. Mina otsustan hea meelega ilusa särava näo kasuks. (Padinal jooksevad laua juurde Leon ja Lauri: „Emme, me lähme nüüd kõrvallaua lastega mängutappa. Kui sa interjuiu ära lõpetad, siis me tahame sinuga minna randa võrkpalli mängima. Ja pärast seda jäätist süüa!” Väljas on vahepeal kottpimedaks läinud ja

ne. Keskkoolipoistel ja -tüdrukutel on suur au tantsida klassikalisi tantse Viini ballide avamistel, mida on aastas 30–40. See on ilus traditsioon, mis on noorte hulgas väga populaarne. Poisid saavad endale frakid ja tüdrukud ballikleidid selga. Unistan juba praegu, et ka minu pojad ütlevad ühel päeval: me teeme selle ära. Austrias elades on positiivne näiteks sotsiaalne pool, väga hea arstiabi, emapoolsed õigused on hästi suured. Kui Eestis on üksikemadel probleemne toimetuleku- ga, siis seal hoolitseb riik emade eest hästi, perel on lihtne ja hea elada. Puhtamat joogivett kui Austrias on raske leida. Meil jookseb kraanist Evian. Igal pool, kuhu lähen, eriti lõunamaades, on alati suur probleem, et ei tohi juua kraanivett. Viinlasele on see mõistetamatu.

Mida Eesti puhkuse ajal poistega veel teha kavatsete?

Perekohustused on esmasel. Käisime Võhmas vanematel külas. Nende aias musti sõstraid ja vaarikaid süüa on hoopis teine kogemus. Mul on ka oma Viini kodu aeda istutatud mustad sõstrad, õuna- ja kirsipuud, sest see käib asja juurde. Pole ju mõtet maad ainult muruväljakuga katta, maa tuleb asjalikumalt ära kasutada. Mulle meeldib, kui laps saab minna õue ja oma sõrmega marja noppida. Poest ostetud mari ei ole pooltki sama maitsega, mis oma aiast võetu. Kindlasti läheme siin metsa. Meil elab üks tore tuttav pere põlismetsas, neil on seal talukoht. Sööme mustikametsas

kõhud täis. Minu jaoks on oluline, et lapsed saaksid joosta paljajalu, käia metsas ja mere ääres ning tankida loodusest energiat. Austrias näeme oma kodu aknast küll viinamarjaväljaseid mäckülgedel, aga sellist luksust, et lähed metsa mustikaid või murakaid sööma, seal ei ole. (Laua äärde jookseb üleni higinine Lauri: „Emme, ma tahan veel makarooni!” Annely (teenindajale): „See makaron singiga maitsest nüü hästi, et mu poeg soovib veel üht portsu. Oodake, ma vaatan magustoite ka, mis see rabarber ja vaarikas endast kujutab?” (Kurvalt.) „Ah, see on sorbett, ma mõtlesin, et kook...”)

Hoolimata sellest, et laulja puhul on oluline tema keskkohat ehk peenike piht, ei keela sa endale kooke ja maiustusi?

Ma olen hirmus maiasmokk. Kui mina kooki süüa tahan, siis ma ka süön. Loomulikult on igal asjal piir, aga ma ei ole kunagi kaloreid lugenud. Kui miski on väga hea, siis ma ei keela seda endale. Reisidel tuleb nautida elu ja maitsta eksootilisi roogasid, mida pärast etendusid või kontserte vastuvõttudel pakutakse. Õelda seal, et ma ei söö, on lihtsalt ebaviisakas. Kui laste sünnitamisega jääbki mõni kilo üles, siis ei ole see ju probleem. Mulle on öeldud, et mulle sobib see.

Hiljuti kuulsin ühel üritusel imekauni ja saleda eesti naise suust, keda ahvatlesin sööma üht imepäraselt kooki, et tema küll ei tohi kooki süüa. Et kui ta juurde võtab, siis ta mehele enam ei meeldi. See löikas nagu noaga mu hinge. Eesti mees

**Annely Peebo
pojad Lauri
Lennox ja Leon
Tristan ei püsi
sugugi paigal.
Intervjuugi ajal
jõudsid nad
tegeleda saja
asjaga.**

TIPPUDEST

Ma ei ihalda tippkarjääri, sest olen näinud sellist elu kõrvalt ja seda haletsenud. Kui palju jääb tipus olijail elunaudingut puudu!

möödab naist sentimeetrites, pekid siin ja pekid seal, iga gramm on arvel, kogu aeg käib mingi võrdlemine. Vaat sellist asja Austrias ei ole. (Nacrab.)

Sinu lavaline kaubamärk peale hääle on pikad blondid juuksed. Ometi mäletan, et olid mõni aasta tagasi krediitkaardi reklaamil lühikesel poisepeaga. Kas katsetasid imagomuutust?

Teist last kandes tahtsin imagot muuta ja läksin juuksurisse, kus mulle tehti selgeks, et mulle sobivad pikad juuksed. Kuna ma ei andnud alla, lõigati lõpuks tukk ette ja tehti vormitu vanainimesesoeng. Olin täiesti endast väljas, sulgesin end kodus pooleteiseks tunniks vannituppa ja lõikasin oma juuksed ise lühikeseks. Olen eluaeg olnud kiire otsustaja ja käsitööhuviline. Mulle meeldib aias töötada, kooke küpsetada ja ka juukseid lõigata.

Mu pojad pole kordagi juuksuritoolis istunud. Olen neile kõik soengud ise lõiganud, sest nad ei ole nõus juuksurisse minema, kuna kodus televiisori ees „juuksuris istuda” on palju mõnusaam. Tuttavad tulevad ja paluvad nüüd: löika minu pojale ka nii populaarne soeng. Oma mehel, äial ja ühel sõbrannal löikan samuti juukseid. Olen hankinud endale professionaalse varustuse ja naudin seda.

Kui ooperilaulja karjäär peaks vana- duspõlves otsa saama, siis on sul uus juuksuriamet kohe varnast võtta?

Vanaduses on ooperilauljal võimalik tei-

ju juugipannid ja kategega.
Meil ei ole kummalgi vanematel suurt pärandust loota. Kõik, mis meil on, olemise ise teinud ja ise saavutanud.

Tunned sa vahel hirmu vananemise ees? (Naeru lõkerdades.) Mingi aeg pead tõesti otsustama, kas ilus nägu või ilus pepu. Väga saleda inimese nägu on alati kortsulisem. See on küll naljajutt, aga tegelikult on ju ka nii. Täidlastel on siledam ja säravam nägu. Mina otsustan hea meelega ilusa särava näo kasuks. (Padinal jooksevad laua juurde Leon ja Lauri: „Emme, me lähme nüüd kõrvallaua lastega mängutuppa. Kui sa intervjuu ära lõpetad, siis me tahame sinuga minna randa võrkpalli mängima. Ja pärast seda jäätist süüa!” Väljas on vahepeal kottpimedaks läinud ja Hedoni spaa terrassil süttivad tõrvikud.)

Su elu tundub perfektne ja kohati lausa muinasjutuline. Ütle ausalt, kas sul probleeme ka on?

Kuigi see kõik võib muinasjutuline näida, olen tegelikult pidanud oma elus kohutavalt paljust loobuma: oma kodumaast ja lähedastest, perekonnast ja sõpradest, esimesest abielust. Olen pidanud elama sisse uude riiki, harjuma võõra keelega ja veeretama eest kõik kivid, mis mulle aastate jooksul on ette laotud. Neid on olnud väga palju, enamikus kantud kadedusest. Kuskil peab ju olema ka eluctapp, kus sa saavutatud vilju natuke maitseid.

Mulle meenub ühe Austria koolidirektori kõne koolilõpetajatele. See kõlas nii: „Siin on kauss. Ma panen siia suured kivid. Kas see kauss on täis?” – „Jah, on täis,” vastas saal. – „Ei ole,” ütles direktor, „võtan nüüd väikesed kivid ja panen siia kaussi suurte vahele. Kas see kauss on täis?” – „Ikka täis,” vastas kuulajaskond. „Ei ole! Nüüd võtan liiva ja raputan selle kivide vahele. Kas kauss on täis?” – „Jaa, muidugi on!” Direktor võttis kaks õlut ja kallas need kõigele peale. Alles nüüd oli kauss tõesti täis! Ja ta põhjendas: „Ehitage oma elu üles nendele suurtele kividele. Siis näete, et sinna vahele mahub veel nii väikesi kive kui ka liiva. Kui aga ehitate oma elu üles liivale, pisaasjadele, siis ei mahu sinna enam mitte midagi juurde.”

Selle peale piuksus üks inimene saalist: „Aga miks te need kaks õlut veel sinna valasite?” Direktor vastas: „Vaata kahe õlle jaoks peab elus alati aega jääma.”